

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰανουαρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 3

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 9)

Τώρα ἡ κυρία Κασκαμπέλ εἶνε τεσσάρων χρονῶν. Παιδί ὀλίγον ἀλλ' ἀρκετὰ κομψή, ἔχει μαῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά, ὅλους δὲ τοὺς ὀδόντας της, ὅπως καὶ ὁ σύζυγος. Διὰ τὴν ἑκτακτον σωματικὴν της ρώμην καὶ εὐκίνησιν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν τίποτε· τὴν ἐθαύμασαν καὶ εἰς τὸ Σικάγον, ὅπου ἐδραβεύθη. Ἀλλ' ὅτι τιμὰ ἐξόχως τὴν Κορνηλίαν εἶνε ὅτι προπαντὸς ὑπεραγαπᾷ τὸν σύζυγόν της, τρέφουσα πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον καὶ οὕτως εἰπεῖν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην.

Πρῶτος βλαστὸς ἐκ τοῦ γάμου τῶν δύο πλανήτων καλλιτεχνῶν· ὁ Γιάννης, σήμερον δέκα καὶ ἑννέα ἔτων. Ναὶ μὲν δὲν εἶχε κληρονομίη ὅλα τῶν γονέων του τὰ χαρίσματα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διακριθῇ οὔτε ὡς ἀθλητής, οὔτε ὡς ἀκροβάτης, ἀλλ' εἶχε ἐξ ἄλλου χεῖρας εἰς ἄκρον ἐπιτηδεύας καὶ βλέμμα ἀσφαλές, ὥστε νὰ ἐκτελῇ δυσκολώτατα παιγνίδια ἰσορροπίας. Οἱ θρίαμβοί του δὲν τον ἐμέθυον. Ἀπεναντίας ἦτο μετρίοφρων νέος καὶ γλυκύς, φιλόπονος καὶ φιλομαθής. Ἄν καὶ δὲν περιεφρόνει τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, θὰ το ἤλλαζεν ὅμως εὐχαρίστως μὲ κανὲν ἄλλο ἀξιοπρεπέστερον καὶ ὠφελιμώτερον. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐπεφυλάσσετο ἀργότερα ὁ φιλόστοργος υἱός, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ οἰκογενειακὸς θιάσος εἶχε σήμερον ἀνάγκη τῆς συμπαράθεσός του.

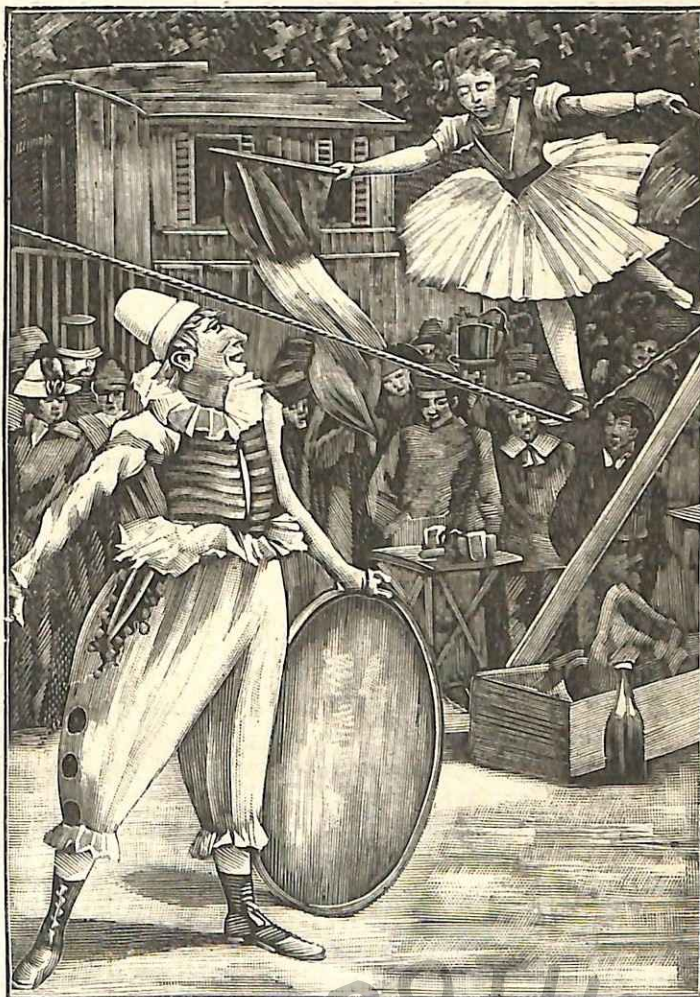
Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο δωδεκαετής. Εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐπιδέξιος ὡς πίθηκος, εὐστροφὸς ὡς ὄρις, ἐγεννήθη, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ πατρὸς του, κάμνων «ἀλματὰ θανατηφόρα». Ἦτο ὁ καλλίτερος κ λ ο υ ν τοῦ θιάσου. Ἐν ἐλάττωμα εἶχε μόνον· τοῦ ἤρπταν καμμίαν φοράν τὰ χονδρὰ ἀστειὰ· ὁ Κασκαμπέλ τοῦ ἔδιδε δι' αὐτὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμίαν σ β ε ρ κ ι ἂ ν καὶ ὁ κατεργάτης ἐγελοῦσεν. Ἀ, εἶχε καλὴν

καρδίαν κατὰ βάθος ὁ μικρὸς κλόουν!

Καθὼς εἶδατε ἐκ πρωτότοκος ὠνομάζετο Ἰωάννης, πρὸς τὴν μὴν ἐνὸς θεοῦ τῆς Κυρίας Κασκαμπέλ, ναύτου Μασσαλιώτου, ὁ ὁποῖος εἶχε φαγωθῇ ὑπὸ ἀνθρωποφάγων καὶ διὰ τὸν ὁποῖον μέγας ἐσεμνύνετο ἡ οἰκογένεια. Ὁ Κασκαμπέλ μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν σύζυγόν του παρεδέχθη τὸ εἰρηνικὸν τοῦτο ὄνομα· ἀλλ' ἐπεφύλαξεν ὅλα του τὰ δικαιώματα διὰ τὸν δευτερότοκον. Εἰς αὐτὸν θὰ ἔδιδεν ὄνομα ἐνδοξόν, πολεμικόν, ἥρωικόν, ὅπως ἦτο καὶ τὸ ἰδικόν του. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ τον ὀνομάσῃ Ἀννίβαν, Ἀττίλαν, Πομπήιον... Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν γλῶσσαν κατήντησεν Ἀλέκος.

Μετὰ τοὺς δύο υἱοὺς ἐγεννήθη καὶ μία κόρη. Τὴν ὠνόμασαν Ναπολέαιναν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μάρτυρος τῆς Ἀγίας Ἑλένης. Ἡ Ναπολέαινα ἦτο τότε ὀκταετής. Ἐκνήθη καὶ ροδόχρους, χαριεστὰ καὶ ἐπιδεξιωτάτη, ἐχόρευεν εἰς τὸ σχοινὶ μὲ τόσῃ τέχνῃ, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι οἱ μικροὶ τῆς πόδες εἶχον πτερὰ. Ἦτο τὸ χαϊδεμένον παιδί τῆς οἰκογενείας· ὅλοι τὴν ἐλάτρευον, ἀλλὰ καὶ το ἤξιζε τὸ χαριτωμένον κοράσιον. Ἡ μήτηρ της ὠνειροπόλει ὅτι θὰ τὴν ἔδωκε μίαν ἡμέραν πλουσίαν καὶ μεγάλην κυρίαν.

— Ποιὸς το ξέρει, σὰν μεγαλώσῃ ἡ Ναπολέαινά μας, ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυ-

«Ἡ Ναπολέαινα ἐχόρευεν εἰς τὸ σχοινί». [σελ 17, στηλ β'.]

γόν της, καθὼς εἶνε ἔτσι εὐμορφῇ, μήπως μᾶς τὴν ζητήσῃ κανένα βασιλόπουλο;

— Ὅπως εἰς τὰ παραμύθια, ἀπὴντα ὁ Κασκαμπέλ, πολὺ θετικώτερος.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου, ὅπως εἰς τὴν πραγματικότητα!

— Δυστυχῶς, Κορνηλία μου, πάει ὁ καιρὸς που τὰ βασιλόπουλα ἔπρναν βοσκοπούλες!

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, πατήρ, μήτηρ καὶ τρία τέκνα. Θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον ἂν ὑπῆρχε καὶ τέταρτος βλαστὸς, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς κορυφὴ τῆς ἀνθρωπίνης πυραμίδος.

την όποιαν έσχημάτιζαν ή οικογένεια εις τας παραστάσεις. Άλλα τί να γίνη! ό τέταρτος αυτός μικρός ή μικρά, δέν ήλθεν ακόμη εις τόν κόσμον.

Ευτυχώς είχαν τόν Μακρολέλεκαν, προθυμότατον πάντοτε να παρέχη την συνδρομήν του, μέλος της οικογενείας και του θιάσου αναπόσπαστον. Καί είχαν όλα τα δικαιώματα ό Μακρολέλεκας να θεωρηται τοιοῦτος, καίτοι κατήγετο εξ Αμερικης. Πτωχός, όρφανός, έρημος, ούτε εκείνος καν γνωρίζων που έγεννηθη, εύρε καταφύγιον εις τόν θίασον του Κασκαμπέλ, ό όποτος τόν ευσπλαχνίσθη, ένθυμηθείς ότι πολύ του ωμοιάζε και αυτός όταν ήτο μικρός... Έπειτα την εποχήν εκείνην που τον έγνωρίσε πεινώντα και γυμνητεύοντα, έπρόκειτο ναποδάλη τόν παληάτσον του, διότι είχεν ανακαλύψη ότι ήτο Αγγλος, Τζών Μπούλ, συμπολίτης των δημίων του Μεγάλου Ναπολέοντος! Τόν άντικατέστησε λοιπόν με τόν Μακρολέλεκαν, τόν όποτον ώνόμασεν ούτω διότι ήτο ισχνός και ύψηλός. Το αληθές του όνομα ήτο Νεδ Χάρλεϋ. Προτύτερα παρίστανεν εις έν μικρόν ίπποδρόμιον, παίζων εις τα διαλείμματα «κωμικήν μουσικήν» δηλαδή ένα ξεχορδον βιολίον, το όποτον συνώδευσ με άστειοτάτους λαρυγγισμούς. Άλλά, μετά την αϊφνιδίαν φυγήν του διευθυντοῦ, το μικρόν ίπποδρόμιον διελύθη και ό Νεδ Χάρλεϋ έχασε την θέσιν του. Τότε κατ' ευτυχίαν του, συνήντησε τόν Κασκαμπέλ, ό όποτος τόν προσέλαβε όχι μόνον δι' άνντικαταστήση τόν άγγλον παληάτσον, αλλά και δια να περιποιηται τα ζώα και να βοηθή την Κορνηλιάν ως παραμάγειρος.

Ο Μακρολέλεκας ήτο τριάκοντα πέντε έτών νέος, αγαθώτατος, πολύ φαιδρός όσάκις παρίστανε, άλλα πολύ μελαγχολικός τας άλλας ώρας. Έβλεπε τα πράγματα από την κακήν, την δυσάρεστον όψιν των, — ευεξήγητον άλλως τε, άφ' ου με δυσκολίαν βέβαια θα τον συγκατέλεγε τις μεταξυ των ευτυχών του κόσμου τούτου.

Μακροπρόσωπος, μακρόλαιμος, με κεφαλήν όξεϊαν, με όφθαλμούς στρογγύλους και ήλιθίους, κιτρινομάλλης, με μύτην πολύ μακράν, επί της όποιας ήδύνατο να παρατάξη ήμίσειαν δωδεκάδα όμματουαλιών — πρὸς μεγίστην θυμηδιάν των θεατῶν, — με πόδας ως σκελετοῦ, έχαμνε την κωμικωτέραν έντύπωσιν. Ήτο άφωσιωμένος εις την οίκογένειαν Κασκαμπέλ, ή όποία όμοίως τον ήγάπα.

Περιγράψαντες το ανθρώπινον, ούτως είπειν, στοιχείον του θιάσου, άς ιδωμεν υπό τίνων αντιπροσωπεύετο παρ' αὐτῷ και το ζυφίκον βασιλείον.

Πρῶτον έχομεν δύο κύνας· ένα λαγωνικόν πολυτιμώτατον δια το κυνήγιον

και κάλλιστον φύλακα της τροχοφόρου οίκίας και ένα άλλο σκυλάκι μικρόν, πολυ έξυπνον και χαριτωμένον, το όποτον ήξευρε χίλια δύο πράγματα, χίλια δύο παιγνίδια.

Έπειτα ένα πίθηκον, ό όποιος ως πρὸς τοὺς μορφασμοὺς διηγωνίζετο επιτυχώς και πρὸς αὐτὸν τὸν Μακρολέλεκαν, οὔτως ώστε οι θεαται δέν ήξευρον ποίος ήτο άξιος του βραβείου· έπειτα ένα παπαγάλον της Ιάβας, Ζόκον όνομαζόμενον, ό όποτος εφλυάρει και εφώναζεν όλην την ήμέραν, διδασκόμενος μουσικήν και άπαγγελίαν από τὸν Αλέκον· και τέλος δύο έππους, δύο καλά και ύπομονητικά ζώα, γέρικά τα καίμένα, τα όποια έν τούτοις με πολλήν γενναιότητα και ακρίβειαν μετέφερον από τόπου εις τόπον την τροχοφόρον οίκίαν.

Αν τώρα έχετε περιέργειαν να μάθετε τί όνόματα είχε δώση εις τα ζώα του ό λαμπρὸς αυτός Κασκαμπέλ, ιδού! Έκ των έππων ό μεν έκαλείτο Βερμούτ, ό δε Μονομάχος, όνόματα δύο περιφήμων έππων, ό όποτοι είχαν νικήση έπανειλημμένως εις Ιππικούς αγῶνας. Οι κύνες ώνομάζοντο ό μεν Βάγκραμ ό δε Μάρεγκος, εις άνάμνησιν των δύο διασήμων νικῶν του Μεγάλου Ναπολέοντος. Τέλος ό πίθηκος έδαπτίσθη Τζών Μπούλ δια την εξαίρετικήν άσχημίαν του, μολονότι δέν ήτο άγγλος.

Τί τα θέλετε! Πρέπει να συγχωρήσωμεν εις τόν αγαθόν Κασκαμπέλ την μονομανίαν αὐτήν, ή όποία κατὰ βάθος δέν ήτο ή πατριωτισμός. Έμίσει και περιεφρόνει τοὺς άγγλους, διότι έθαύμαζε και έλάτρευε τὸν μέγαν του γαλλον, τὸν Ναπολέοντα

— Και πῶς να μη λατρεύω τὸν άνθρωπον αὐτόν, έλεγε συχνά, ό όποτος υπό βροχήν σφαιρῶν εφώναζε «άκολουθεϊτε το λευκόν μου λοφίον! θα σας δεικνύη πάντοτε την ὁδὸν της τιμής και του καθήκοντος!»

Και αν τῷ παρετῆρει τις, ότι ό Έρρίκος Δ' είχαν είπη τας ὥραιάς αὐτάς λέξεις,

— Πιθανόν, άπήντα· άλλα και ό Ναπολέων θα ήτο ικανὸς να τας είπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΣΙΕΡΑ ΝΕΒΑΔΑ

Πόσοι δέν ώνειροπόλησαν έν ταξείδιον, ως εκείνο το όποτον ήτοιμάζετο να κάμη ή οικογένεια Κασκαμπέλ! Να ταξιδεύη κανείς μέσα εις το σπίτι του, να μη έχη να φροντίση ούτε δια ξενοδοχεία, ούτε δια πανδοχεία, ούτε δια κλίνας, ούτε δια φαγητόν, προπάντων όταν πρόκηται να διέλθῃ χώραν έρημον, εις την όποιαν που και που μόνον θ' άπαντᾷ κανένα χωρίον ή καμμίαν

καλύβην — τί ευμορφον, τί άνετον ταξείδιον! Οι πλούσιοι το απολαμβάνουν, όταν ταξιδεύουν δια της θαλαμηγού των· άλλ' όλίγιστοι εξ αὐτῶν έσκέφθησαν ότι και έν ξηρᾷ θα ήδύνατο ναπολεύσουν το ίδιον δια καταλήλου άμάξης, παρεχούσης ὅλας της οίκίας τάς άνέσεις.

Τοιαύτη δὲ ήτο πραγματικῶς ή άμαξα του Κασκαμπέλ· ήτο αὐτῇ-αὐτῇ ή οίκία του, με τα δωμάτιά της, με τα έπιπλά της ὅλα· με την διαφορὰν μόνον, ότι έφερε τροχούς και έσύρετο από έππους.

Τὴν είχε βαπτίσῃ δια του πομπῶδου όνόματος «Η Εὐδρόμος Οίκία». Είχε κατασκευασθῇ έν Αμερικῇ, γενομένη κτήμα της οικογενείας Κασκαμπέλ μόλις πρὸ τριετίας. Έφερε τέσσαρας τροχούς· και με τοὺς καλοὺς εκ χάλυβο έλατῆρας της συνήνου την ελαφρότητα πρὸς την στερεότητα. Τὴν περιεποιούντο πολύ, την έπλυναν, την έτρίβαν, την έσάπωνιζαν και έλαμπεν ὅλη. Έξωθεν έφερε με κόκκιναν και χρυσᾷ γραμμάτην εξής επιγραφήν «Οικογένεια Καίσαρος Κασκαμπέλ» Κατὰ το μήκος ήμιλλᾷτο πρὸς τα μεγάλα εκείνα λεωφορεία, τα όποτα διασχίζουν τὰς εκτάσεις του Φάρ-Ουέστ, όπου ό μεταξὺ Νέας Υόρκης και Αγίου Φραγκίσκου σιδηρόδρομος δέν ήπλωσεν εις τὰς διακλαδώσεις του. Προφανῶς δύο έππους δέν ήδύνατο να σύρουν την άμαξαν μετὰ πολλῆς δυσκολίας. Το βάρος ήτο μέγα. Έκτός των ένοίκων, ανθρώπων και κτηνῶν, έφερεν άνωθεν μεν, επί τη στέγης, το ύφασμα, τοὺς πασσάλους και τα σχοινία της σκηνης, κάτωθεν δε μεταξυ των έμπροσθίων και των ὀπισθίων τροχῶν, ένα μέγα δέμα από χονδρόπανον περιέχον τύμπανον, σάλπιγγας, τρομπόνα και διάφορα άλλα ὄργανα κοίργαλεϊτα. Μη λησμονῶμεν πρὸς τοὺς τοὺς και τὰς ένδυμασίας μιᾶς περιφήμου παντομίμας «Οί ληστὰι του Μέλανο Δρυμοῦ» ή όποία περιελαμβάνετο εις το πρόγραμμα του θιάσου Κασκαμπέλ.

Εις το έσωτερικὸν της άμάξης τὸν οἰκοκυριό ήτο πλήρης και, περιττὸν να το είπωμεν, καθαρῶτατον και ευπρεπέστατον, χάρις εις την Κορνηλιάν ή όποία ήγάπα έμμανῶς την καθαριότητα. Μετὰ το πρῶτον διαμέρισμα, κλειόμενον δι' ύλοφράκτου θύρας και θερμαινόμενον υπό της έστίας του μαγειρείου, υπῆρχε μία αϊθουσα, ή μάλλον τραπεζαρία, όπου συνήθως έλάμβανον χώραν τα οίκογενειακά διαβούλια: κατόπιν εις κοινῶν με κλινὰς κρεμαστάς, την μίαν άνωθεν της άλλης, ως κοιτῶνος άτμοπλοίου, όπου έκοιμῶντο, χωριζόμενοι δι' ένὸς παραπετάσματος, δεξιᾷ οι δύο άδελφοί και άριστερᾷ ή μικρὰ άδελφή των

τέλος, εις το βάθος, ό κοιτὼν του κυρίου και της κυρίας Κασκαμπέλ με κλίνην, έχουσαν παχείας στρωμνᾶς και πολύχρωμον κλινοσκεπασμα, παρὰ την όποιαν ήτο τοποθετημένον το περίφημον χρηματοκιβώτιον. Εις ὅλας τὰς γωνίας υπῆρχον σανίδια, άτινα ήδύνατο να ύφουνται και να καταβιβάζονται, σχηματίζοντα τραπεζία ή καλλυντήρια και στενά έρμάρια όπου έστοιβάζοντο τα άσπρόρρουχα, αί περρούκαι και τα θεατρικά φορέματα. Δύο λυχνίαι πετρελαίου εφώτιζαν το σύνολον, λυχνίαι επίτηδες κατασκευασμέναι δια νάντῆχουν εις τοὺς σάλους, ταλαντεύόμεναι όσάκις ή άμαξα διήρχετο άνώμαλον δρόμον· το δε φῶς της ήμέρας είσήρχετο εις τα διάφορα διαμερίσματα δι' έξ μικρῶν παραθύρων των ὁποίων οι ύαλοπίνακες είχαν πλαίσια εκ μολύβδου, τα δε έλαφρά εκ μουσελίνης παραπετάσμάτα των αναδέματα έρυθρά.

Ο Μακρολέλεκας, φύσει όλιγαρκής, κατεκλίνετο εις το πρῶτον διαμέρισμα, επί ψάθας την όποιαν ήπλωνε το έσπέρας και εσήκωνε πάλιν το πρωί.

Οι δύο σκύλοι μετὰ του πίθηκου έκοιμῶντο υπό την άμαξαν· ό παπαγάλος μέσα εις τὸν κλωδόν του, άνηρητμένον εις το δεύτερον διαμέρισμα· τέλος οι δύο έπποι, άφ' ου άφίνοντο έν πάση έλευθερίᾳ να βοσκήσουν περι την Εὐδρόμον Οίκίαν· εις τα άπέραντα εκείνα λειβάδια όπου ή τράπεζα τοῖς ήτο πάντοτε έστρωμένη, κατεκλίνοντο εις επί του εδάφους, το όποτον τοὺς είχε θρέψη.

Τὸ βέβαιον εἶνε ότι την νύκτα με τα τυφέκια και τα πολύχροτα των ένοίκων της, με το ζευγος των φυλάκων κυνῶν, ή Εὐδρόμος Οίκία» παρείχε πᾶσαν ασφάλειαν.

Τοιαύτη ή τροχοφόρος αὐτῇ κατοικία. Πόσας χιλιάδας λεύγας διέτρεξεν ήδη επί τρία έτη διασχίζουσα την Αμερικανικήν Συμπολιτείαν, από της Νέας Υόρκης εις την Αλβάνην, από του Νιαγάρα εις το Βούφαλον, εις τὸν Αγιον Λουδοβίκον, εις την Φιλαδέλφειαν, εις την Βοστώνην, εις την Ουασιγκτῶνα, καθ' ὅλον το μήκος του Μισσισιππῆ, μέχρι της Νέας Όρλεάνης, καθ' ὅλον το μήκος του Μεγάλου Βορείου μέχρι των Βραχωδῶν Όρέων, εις την χώραν των Μορμόνων μέχρι των ένδοτέρων της Κηλιφορνίας! Υγιεινὸν ταξείδιον τῷ ὄντι άφ' ου οὐδέν μέλος του μικροῦ θιάσου ήσθένησέ ποτε — εκτός του Τζών Μπούλ, του όποτου ο στόμαχος, ένεκα της εκτάτου άδηφαγίας, υπέφερε συχνά.

Μεθ' όποιας χαράς τώρα θα έφερον την Εὐδρόμον Οίκίαν· εις Εὐρώπην, δια να διασχίζουν επ' αὐτῆς πλέον τὰς ὁδοὺς του παλαιου κόσμου! Μεθ' όποιας συμπαθοὺς περιεργείας θα εγίνετο δεκτῇ έν Γαλλία και προπάντων έν Νορμανδίᾳ! Τὸ έσυλλογίζετο μ' ένδωμυχον άγαλλίασιν

σιν ό Καίσαρ Κασκαμπέλ. Αὐτὸ ήτο το γλυκύτερον όνειρόν του.

Όταν με το καλόν θα έφθανεν εις Νέαν Υόρκην, ή άμαξα θα διελύετο, θα έδένετο και θα εφορτώνετο επί πλοίου άναχωρῶντος εις Χάρρην, εκεί θα εσχηματίζετο πάλιν και δια των ίδιων της τροχῶν πλέον θα εξηκολούθει τὸν δρόμον της πρὸς την πρωτεύουσιν.

Τῇ 15 Φεβρουαρίου λοιπόν, άμα τη αὐγῇ, ή «Εὐδρόμος Οίκία» έγκατέλειψε την μεγάλην πλατείαν του Σακραμέντου. Το μέγα ταξείδιον αρχίζει.

Η άτμοσφαίρα ήτο ακόμη ψυχρᾷ, άλλ' ό οὐρανὸς αϊθριος. Περιττόν να είπωμεν ότι πρὶν εκκινήσουν εφρόντισαν δια προμηθείας και παρέλαβον μαζί των διπυρκα και διαφόρους κοινὸς εἶδος κρεάτων και ὀσπρίων. Άλλως τε θα παρελάμβανον και άλλα τρόφιμα εκάστοτε εκ των πόλεων και των χωρίων, εκ των ὁποίων θα διήρχοντο. Έπειτα θα είχαν και κυνήγιον· βόνασσοι, δορκάδες, λαγοί και πέρδικες μήπως δέν ήφθόνουν εις τα μέρη εκείνα; Και τί θα έχανεν ό Γιάννης να πάρῃ το τουφέκι του και να το μεταχειρισθῇ, άφ' ου οὔτε ή θήρα ήτο άπηγορευμένη, ούτε άδεια άπητέτο εις τὰς άπεράντους εκείνας πεδιάδας του Φάρ-Ουέστ; Έξ άλλου ό Γιάννης ήτο κυνηγὸς δεξιότατος, είχε δε και βοηθὸν απάραιμλλον, τὸν Βάγγραμ, το λαγωνικόν.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ παράφρσιν εκ του Γαλλικοῦ του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΖΩΝΤΑΝΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

— Βροχή! Τι κρίμα! Τὸ βαρόμετρον δείχνει βροχήν.

— Πάει ή αὐρινή εκδρομή μας!

— Εκτός αν το βαρόμετρον λέγη ψεύματα.

— Α, με συγχωρεῖς! Τὸ βαρόμετρον μου δέν λέγει ψεύματα ποτέ!

— Ναί! τόσες φορές δέν μας έγέλασε;

— Όχι! να ιδῆς αὐριο ποῦ θα βρέξῃ!

— Δέν θα βρέξῃ, εις το πείσμα του βαρομέτρου σου!

— Παιδιά, ήσυχία! είπεν ό παππούς, ακούσας την ζωνράν συζήτησιν των εγγόνων του. Μοῦ φαίνεται ότι και οι δύο έχετε δίκαιον.

— Μα πῶς δηλαδή; Μπορεῖ να βρέξῃ μαζί και να μη βρέξῃ;

— Όχι! άπήντησεν ό παππούς μειδιῶν· άλλα μπορεῖ να βρέξῃ και μπορεῖ να μη βρέξῃ. Εἰς το βαρόμετρον δέν εἶνε φρόνιμον να βασίζεται κανείς πάντοτε!

Εἰς την παρατήρησιν αὐτήν αἱ

ελπίδες των παιδιῶν δια την αὐρινήν εκδρομήν άνεπτέρωθησαν. Άλλ' ό Πέτρος, ό κάτοχος του βαρομέτρου, δέν ήδύνατο να κρύψῃ την λύπην του δια την κατὰ της ακριβείας του ὄργανου του έτυμηγορίαν του παπποῦ.

— Περιεργον! είπε· και εγὼ ενόμιζα ότι το βαρόμετρον δέν ψεύδεται ποτέ!

— Ποτέ, όχι! άπήντησεν ό παππούς. Αὐτὸ που έχεις δέν λέγει πάντοτε την αλήθειαν. Εγὼ εἰξεύρω κάτι άλλα βαρόμετρα πολυ ακριβέστερα.

— Νά μου πῆτε ποῦ πωλοῦν να πάγω ναγοράσω! άνέκραξε ζωνρῶς ό μικρὸς Γεώργιος, ό όποτος ήσθάνετο πολλήν ὀρεξιν να κάμη άντιπολίτευσιν του άδελφου του.

Ο παππούς έμειδίασε πάλιν.

— Φύλαξε τα λεπτά σου, σε παρακαλῶ, είπε. Τα βαρόμετρα τα ιδικά μου δέν πωλοῦνται.

— Διατί;

— Διότι εἶνε εις την διάθεσιν ὅλου του κόσμου... εἶνε βαρόμετρα φυσικά, βαρόμετρα ζωντανά...

— Βαρόμετρα ζωντανά! άνέκραξεν ό Πέτρος. Πῆτέ μας, παπποῦ, γιατί εἶμαι περιεργος.

— Νά σας πῶ, άμέσως, παιδιά μου!

Τὰ καλλίτερα βαρόμετρα εἶνε... τὰ ζῶα! Μάλιστα, μὴν άπορεῖτε· τὰ ζῶα προαισθάνονται, προβλέπουν τὸν καιρόν.

Ο παρατηρητῆς εἰμπορεῖ απ' αὐτὰ να οδηγηθῇ ασφαλέστατα. Αν π. χ. τα πτηνά δέν κάμνουν τὸ συνειθισμένον των κελάδημα, αν αἱ χῆνες και αἱ πάπαι τινάζουν τα πτερά των και βυθίζονται ανήσυχοι εις το νερόν, αν οι βάτραχοι κοάζουν δυνατώτερα του συνήθους, αν

το παγῶνι φωνάζῃ, αν το χελιδόνι εγγίξῃ την γῆν ένῷ πετᾷ, αν ή γάτα νίπτεται μ' έπιμονήν, εἰμπορεῖτε να εἰσθε βέβαιοι ότι αὐριο θα εἶνε κακακαιρία.

— Και δια να εἶνε καλοκαιρία τί απαιτεῖται; ήρώτησεν άνυπόμονος ό Γεώργιος.

— Ιδού· αν τα χελιδόνια πετοῦν ψηλά, αν ή άράχνη κάμην νήματα μακρά και χαλαρά, αν τα ψάρια στέκωνται ήσυχα εις τὸν βυθὸν χωρὶς να έρχωνται εις την επιφάνειαν, τότε, ένεννητα εννέα τοῖς εκατόν, ή αὐρινή θα εἶνε ὡραία ήμέρα.

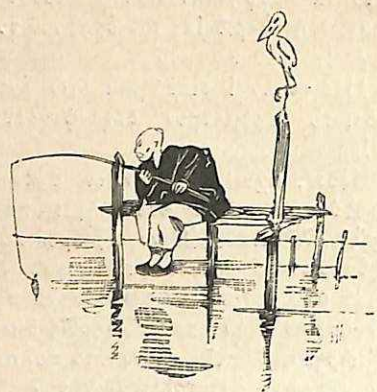
— Α, ὥστε οὔτε τὰ ζωντανὰ βαρόμετρα δέν εἶνε ἀλάθευτα! είπε με μείδιμα θριάμβου ό Πέτρος.

— Πάντοτε, όχι! άλλ' ότι εἶνε ακριβέστερα από τὰ τεχνητά, εγὼ τουλάχιστόν το παρετῆρησα πολλάκις.

— Τότε πᾶμε έξω να ιδῶμε και να παραδῶλουμε, είπεν ό Γεώργιος. Σᾶς ευχαριστοῦμεν, παπποῦ, ποῦ μάς το έμάθατε και αὐτό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

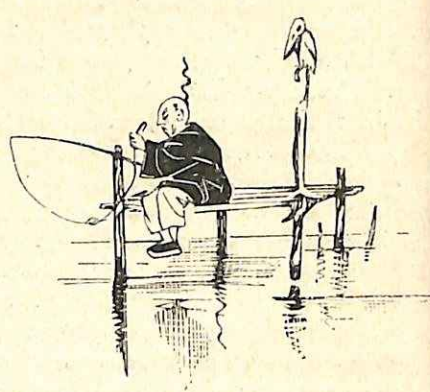
ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

—Σάν νά τσιμπάη, θαρρώ!

—Χόπ! καί σ' έπιασα!

—Μπᾶ! ..Πού εἶνε τὸ ψάρι!

ΚΑΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ!

Βλέπω συχνά παιδιά καὶ κοράσια νὰ ἔρχονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ νὰ γοράζουν τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Δέν τους ἀγοράζουν ὅλους μαζί, ἀλλὰ κάθε φοράν ἀπὸ ἓνα ἢ ἀπὸ δύο. Φαίνεται ὅτι δὲν ζητοῦν ἐπίτηδες χρήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ τοὺς ἀγοράζουν ἀπὸ τὰς μικρὰς τῶν οικονομίαις, ἀπὸ ἀγάπην ἀληθινήν πρὸς τὰ καλὰ ἀναγνώσματα, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ χαρά, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζει τὸ πρόσωπόν των, ὅταν λαμβάνουν τὸν ζητούμενον τόμον καὶ σπεύδουν καὶ τρέχουν ἀνυπόμονοι νὰ τον ἀναγνώσουν...

Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μοῦ κάμνει προπάντων ἓνας μικρὸς ὡς δώδεκα ἐτῶν παιδί, ποῦ σιγὰ-σιγὰ κοντεῖται νὰγοράσῃ ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως». Καὶ φαίνεται τόσο εὐτυχὴς δι' αὐτό!

—Πόσῳ ἔχει ὁ δέκατος τόμος; ἤρω-της μίαν ἡμέραν.

—Αὐτὸς εἶνε ἐξηγτημένος ὀλίγα ἀντίτυπά πού μας μένουν τα δίδομεν δέκα δραχμὰς τὸ ἓνα.

—Χρ! βλέπετε; δυόμισυ δραχμὰς τον ἐπὶ ἥρα ἐγὼ μεταχειρισμένον ἀπὸ ἓνα συμμαθητὴν μου!

Καὶ εἶχε τὴν χαρὰν τὸ παιδάκι πού του ἔτυχε αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, εἰ δὲ μὴ πῶς θὰ ἠγόραζεν ἓνα τόμον τόσο ἀκριδόν!

Καὶ ἐνῶ το βλέπω, ἐνῶ το ἀκούω, σκέπτομαι:

—Αὐτὸ τὸ παιδί, κάτι θὰ γίνη μίαν ἡμέραν, εἶνε ἀδύνατον! Διὰ νὰ γὰρ τόσον νὰ διαβάσῃ, ὥστε, ἅμα οικονομῇ μίαν δραχμὴν, νὰ μὴν ἀγοράσῃ κανένα παιγνίδι ἢ καμμίαν μάσκαν, ἀλλὰ νὰ ἔρχεται καὶ νὰγοράσῃ τόμον «Διαπλάσεως», κάτι θὰ γίνη!

Δέν ἔχω ἀδίκον. Ἡ μακρὰ πεῖρά μου το ἐπικυρώνει. Ἡ «Διαπλάσις» ἐκδίδεται πρὸ 18 ἐτῶν. Πολλοὶ ἐκ τῶν

κατεχόντων σήμερον θέσεις ἐπιφανεῖς εἴτε ἐν τῇ φιλολογίᾳ, εἴτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἴτε ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, ὅταν πρωτοεξεδόθῃ ἡ «Διαπλάσις» ἦσαν δέκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν παιδιά. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐνθουσιώδεις ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως». Τὸ λέγουν σήμερον οἱ ἴδιοι καὶ το ὁμολογοῦν ὅτι ἐξέκαυτε τὸν πρὸς τὰ καλὰ ζῆλόν των ἢ ἀνάγνωσις τῆς «Διαπλάσεως».

Δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ μικρὸς ἐμπαθὴς ἀγοραστὴς τῶν τόμων, κάτι θὰ γίνη.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Η ΠΑΛΑΙΑ ΣΤΑΚΤΟΠΟΥΤΑ

Τὴν νέαν Στακτοπούταν τὴν γνωρίζετε ὅλοι ἀπὸ τὸ εὐμορφὸν της παραμῦθι, τὸ ὁποῖον πολλάκις θὰ ἠκούσατε ἀπὸ τὴν μάμμην σας.

Ἄλλ' ἐγὼ γνωρίζω καὶ μίαν παλαιάν, τῆς ὁποίας θὰ σας διηγηθῶ ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν.

Δέν κατῶρθωσα νὰ μάθω ἂν εἶχεν, ὅπως ἡ Στακτοπούτα τοῦ παραμυθιοῦ, κακὴν μητριάν καὶ δύο ἀδελφὰς ἐπίσης κακάς. Εἰξεύρω ὅμως θετικώτατα ὅτι εἶχε καὶ αὐτὴ ἐν ὑπόδημα, ἢ μᾶλλον ἐν σανδάλιον, τοῦ ὁποίου αἱ μικραὶ διαστάσεις ἐμαρτύρουν τὴν μικρότητά καὶ τὴν κομψότητα τοῦ ποδὸς της.

Ἡ κάτοχος τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ πεδίου ὀνομάζετο Ροδόπη. Εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν Θράκην, ἀλλ' ἀρπαγείσα ὑπὸ πειρατῶν, ἐπωλήθη ὡς δούλη εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ροδόπη ἐλούετο εἰς τὸν Νεῖλον, μετ' ἄλλων κορασίδων, ἓνας ἀετὸς ὤρμησεν ἐξαίφνης εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ἐνδύματά της, ἤρπασεν ἐν τῶν χρυσοκεντήτων της σανδάλίων καὶ ἀνήλθεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη. Ἀλλὰ κατόπιν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὸ

στιλνὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον δὲν ἔχρησιν ἀπολύτως οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς τοὺς μικροὺς ἀετιδεῖς, τὸ ἀρῆκε νὰ πέσῃ.

Καὶ τὸ σανδάλιον ἔπεσε ... πρὸ τῶ ποδῶν τοῦ βασιλέως Ψαμμίτιχου, ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπεριδιέβαζεν εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων τῆς Μέμφιδος. Ἐμεινεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς μικρότητος τοῦ ὑποδηματίου ἐκεῖνο καὶ — ὅπως τὸ βασιλόπουλον τοῦ παραμυθιοῦ, — ἐκήρυξεν ὅτι θὰ ἐνυφεύετο ἐκεῖνῃ, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ σανδάλιον ἀνῆλκε καὶ ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ εἶνε ὠραιότερα τοῦ κόσμου!

Διέταξε λοιπὸν νὰ ἐρευνήσουν εἰς ὅλον τὸ βασίλειον, καὶ ὅταν τὴν ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους, τὴν ἐνυμφεύθη πραγματικῶς καὶ οὕτως ἡ δούλη Ροδόπη ἐγένετο βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ παραμῦθι τῆς Στακτοπούτας εἶνε ἀντιγραφή τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ μύθου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΘΙΟΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Τὸ λευκὸ τ' Ἀμάραντο παραπονεμένον ἔειπε τῷ Τριαντάφυλλῳ τὸ χαριτωμένον

—Τὶ λουλοῦδι προφαντὸ εἶσαι! πῶς μυρίζεις!

κ' εἰς ἀνθρώπους κ' εἰς θεοὺς, ὅταν [λουλουδίτῃς] ο' εἶσαι ἀπ' ὅλ' ἀγαπητό.

Κ' εἶπε τὸ τριαντάφυλλο παραπονεμένον

—Ἐὰν εἶμαι προφαντὸ, ἀνθος ζῆλε κ' ἔχω ἄλγιν τὴ ζωὴ [μέν] τάχα τί το θέλω;

χέρια ἂν δέν με κόψουνε, ναποθάνω μαγαμέν' ὡς τὸ πρῶτ. [μέλλω]

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΟΥΚΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΝΙΜΟΥ

Ὅσάκις κλίνω τὸ κεφάλι

ἔς τὰ μαλακὰ προσκέφαλά μου

τὶ εὐχαρίστησις μεγάλη

τὶ εὐτυχία ἔς τὴν καρδιά μου,

Νὰ σκέπτομαι πῶς ὅλη ἡμέρα

δὲν ἔχω κάμῃ καμμιά προῖξι

ποῦ νὰ θυμώσῃ τὸν πατέρα

ἢ τὴν μητέρα νὰ πειράξῃ.

Τὶ ἡδονὴν σάν με φιλοῦνε

τῆς καλῆ-νύχτας τὸ φιλάκι

νά με λαλοῦν πῶς μ' ἀγαποῦνε

γιατ' ἤμουν φρόνιμο παιδάκι.

Καὶ τὶ γλυκάδα τῆς ψυχῆς μου

ὅταν με δίδουν κ' ἐννοῶ

πῶς σάν ἀρέσκω ἔστους γονεῖς μου

ἀρέσκω καὶ εἰς τὸν Θεό.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Συλλογίσεσθε, συμπονεῖτε, ἀγαπᾶτε τὰ πτωχὰ παιδιά;

Τὰ φαντάζεσθε καμμίαν φοράν, μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν σας καὶ εἰς τὰς ἀναπαύσεις σας, νὰ ῥρωσταίνουν καὶ νὰ μὴ ἔχουν τὰ μέσα νὰ γίνουν καλὰ, — οὔτε δωμάτιον κατὰλληλον, οὔτε κλίνην καλὴν, οὔτε ἀσπρόρρουχα, οὔτε σκεπάσματα, οὔτε θέρμανσιν, οὔτε ἰατρικὰ καὶ πολλάκις οὔτε... ἄρτον; — καὶ ὀνειροπολεῖτε νὰ ἠμπορούσατε νὰ τα βοηθήσετε, νὰ τὰνακουφίσετε, νὰ τα σώσετε; ..

Νομίζω ὅτι σας ἀκούω. Μοῦ ἀπαντᾶτε μ' ἓνα στόμα, μ' ἓνα νὰ ἰζωρητάτον, ἄξιον τῆς εὐαισθησίας σας, τῆς καλωσύνης σας.

Τὸ λέγετε ἄλλ' ἰδοὺ σήμερον εὐκαιρία νὰ το ἀποδείξετε καὶ ἐμπράκτως.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσιν Νοσοκομεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά· ἐπειδὴ δὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα διαθέτει πρὸς τοῦτο, δὲν ἀρκοῦν, ἔκαμιν ἐκκλησίαν καὶ ἐζήτησε τὸν ἔρανον ὅλων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ της σκοποῦ.

Ἀγαπᾶ τὰ παιδιά πολὺ ἡ πριγκήπισσα Σοφία... Εἶνε μήτηρ δύο μικρῶν χαριτωμένων ἀγοριῶν, καθὼς βλέπετε καὶ εἰς τὴν δημοσιευομένην εἰκόνα των. Τὸ μεγαλύτερον, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν θὰ γίνη βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, εἶνε μόλις πενταετής· ὁ ἀδελφός του Ἀλέ-

ξανδρος δὲν εἶνε ἀκόμη τριῶν ἐτῶν. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἡ ἡγεμονικὴ μήτηρ ἔχει συγκεντρώσῃ ὅλην τὴν τὴν ἀγάπην, ὅλην τὴν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ μακρὰν ὅσῳ τὸ δυνατόν τοῦ κόσμου, μακρὰν τῶν διασκεδάσεων, ἀγρυπνεῖ παρὰ τὰς μικρὰς τῶν κλινὰς καὶ τα φροντίζει μόνῃ της καὶ τα περιποιεῖται, καὶ τα προσέχει, ἀνυσηγοῦσα καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν τῶν ἀδιαθεσίαν. Ἀλλὰ συγχρόνως συλλογίζεται καὶ τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας μητέρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὰ μέσα ὅπως ἑκείνη νὰ περιποιηθῶν τὰ τέκνα των, συλλο-

γίζεται τὰ παιδιά ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν μητέρας, τὰ πτωχὰ καὶ ἄρρωστα παιδιά, τὰ ὁποῖα παραδίδονται εἰς τὸν θάνατον, χωρὶς κανεὶς νὰ τα περιποιητῇ, κανεὶς νὰ τα σώξῃ... Καὶ ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς Πριγκήπισσας μαλάσσεται, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της δακρύουν καὶ ὁ νοῦς της βασανίζεται νὰ εὕρῃ τὸ μέσον νὰ βοηθήσῃ τὰ δυστυχῇ ἐκεῖνα πλάσματα, ὅσον εἶνε δυνατόν καλλιτέρον καὶ περισσότερον.

Οὕτω συνέλαβε τὴν εὐγενὴ ἰδέαν νὰ ἰδρῶσιν Νοσοκομεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά. Ἀλλ' ἐπειδὴ μόνῃ της δὲν εἶνε δυνατόν νὰ το κατορθώσῃ, ἀπευθύνεται σήμερον πρὸς ὅλας τὰς φιλανθρωπῶν ψυχὰς, πρὸς ὅλας τὰς φιλοστόργους μητέρας, πρὸς ὅλα τὰ εὐαίσθητα παιδιά, διὰ νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον της, διὰ νὰ συναχθῇ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον χρειάζεται διὰ τὴν οἰκοδόμησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Καταστήματος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ γίνουν ἔρανοι, θὰ γίνουν εὐεργετικαὶ παραστάσεις καὶ πρῶτα-πρῶτα μία φιλανθρωπικὴ Ἀγορά, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Πριγκήπισσας, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκποιηθῶν ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου, τὰ διάφορα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα θὰ εὐαρεστηθῶν νὰ στείλουν οἱ φιλανθρωποι.

Τρεῖς κυρία ἐν Ἀθήναις, ἡ Κυρία Φανή Πρετεντέρη, ἡ Κυρία Ἐλένη Χ. Γρίβα καὶ ἡ Κυρία Ὀνορίνα Κορυμμέλη, ἀπετελεσαν, διορισθεῖσαι ὑπὸ τῆς Πριγκήπισσας, τὴν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία θὰ δέ-

χεται τὰ προσφερόμενα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀγαπητοί μου μικροὶ καὶ μικραὶ! Ἀποστείλατε ὅ,τι δύνασθε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς κυρίας. Τὰ κοράσια ἂς κάμουν ἀπὸ ἐν εὐμορφον ἐργόχειρον, τὰ ἀγόρια ἂς στείλουν ἀπὸ ἐν καλλιτεχνικὸν ἀντικείμενον· γρήγορα ὅμως, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπραχθῶν ἐκ τῆς Ἀγορᾶς, θαυξήσουν τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἡ Πριγκήπισσα Σοφία, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον θὰ συνεισφέρετε καὶ σῆς ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Νοσοκομείου. Ὅποια

Τὰ τέκνα τοῦ Διαδόχου, Γεώργιος καὶ Ἀλέξανδρος

εὐχαρίστησις νὰ προσθέσῃ κανεὶς τὸ λιθάριόν του εἰς τοιοῦτον οἰκοδόμημα! Ὅποια ἀγαλλίασις νὰ συλλογίζεται ὅτι συνετέλεσε καὶ αὐτὸς, διὰ τῶν μικρῶν του δυναμειν, εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν πόνων, εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν μικρῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ στεγασθῇ, θὰ θεραπεύσῃ, θὰ ζωογονήσῃ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων!

Με τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ κοφεύσετε εἰς τοιαύτην πρόσκλησιν, ὅτι θὰ θαλῆτε διὰ μικρὰς οὐσίας νὰ κάμει ἐν τόσῳ μέγα καλόν, καὶ ὅτι θὰ σπεύσετε νὰποστείλετε πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς κυρίας, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅ,τι δυνήθητε καὶ τάχιστα,

Σᾶς ἀσπάζομαι με ἀγάπην,
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 14)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΩΣ ΕΓΓΩΡΙΣΘΗΣΑΝ

Πρὸ δύο ἡ τριῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ Φίλιππος διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν μετὰ τὰ ἄνθη του, συνοπερὼν ἀπὸ τοῦ μαγαζακίου τῆς Κελίνας, καὶ ῥίπτων βλέμματα ἀθῶως περιεργείας ἐπὶ τῶν ἐλκυστικῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἦσαν παρατεταγμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς μιγάδος ἡ θελκτικὴ τοῦ παιδὸς φυσιογνωμία. Ὁ Φίλιππος ἦτο τότε μόλις ἐπταετής, ὁ δὲ φαεινὸς του γέλωσ καὶ τὰ παιδικὰ του φορματάκια ἤρκεσαν διὰ νὰ κινήσουν εἰς συμπάθειαν τὴν καρδίαν τῆς γράας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κελίνα τὸν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς καὶ τὰ ἄνθη τοῦ παιδίου εὕρισκον ἕκτοτε μίαν γωνίαν δροσερὰν καὶ σκιερὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς.

Ὀλίγον καιρὸν ἄφ' οὗ συνήφθησαν αἱ φιλικαὶ αὐταὶ σχέσεις, τὸ παιδίον ἐνεφανίσθη συνοδευόμενον ὑπὸ μικρᾶς κόρης ὡχρᾶς, μελαγχολικῆς, μετὰ μαῦρα ἐνδύματα, κρατούσης κἀνιστρον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν εὐμορφα ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρὸν. Ἐφερε τὴν μικρὰν τοῦ σύντροφον εἰς τὴν Κελίαν, πεπεισμένος ὅτι εὐχαρίστως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας ἡ ἀγαθὴ γράα θὰ ἐπεξέτεινε καὶ μέγρις ἐκείνης τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν.

Δὲν ἠπατήθη ἡ Κελίνα ἔκαμε ταχέως θέσιν, μέσα εἰς τὴν μεγάλην τῆς καρδίαν, καὶ διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον μετὰ τὰ μαῦρα ἐνδύματα.

— Ἀγαποῦσα πάντα τὰ κορίτσια καλλίτερα, ἔλεγε. Τὰς περισσότερας φορὰς τάγορα εἶνε πεισματάρικα καὶ πονηρά. Μὴ βλέπετε σεις, κύριε Φίλιππε, ποὺ κάμνετε ἐξαίρεσι. Γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ εὐχαρίστημένη ποὺ μου ἐφέρατε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἀπαντήσῃ τὴν Δέαν εἰς τὴν ὁδὸν Αὐρηλίας. Εὕρισκετο εἰς μεγάλην ἀμνησίαν. Ἐνας πελώριος σκύλος εἶχεν ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Χόμου, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ὑπέφερεν ἀπὸ μεγάλῃν ἐξάντλησιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐξ αἰτίας πολυημέρου νηστείας. Ἄν καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἡμύνετο μετὰ πολλῆς γενναϊότητος, ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύβῃ ὅταν ἐπαρουσιασθῇ ὁ Φίλιππος. Τὸ παιδίον ὠρμησε καὶ ἐκτύπησε μ' ἓνα χονδρὸν ραβδίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, τὸσον δυνατὰ τὸν μεγάλον σκύλον, ὥστε ἐτρέπη εἰς φυγὴν οὐρλιάζων ἔν ᾧ ὁ Χό-

μος ἔσπευσε πλησίον τῆς μικρᾶς του κυρίας, ἡ ὁποία ἐν τῇ ταραχῇ τῆς εἶχε φύγῃ, ἀφήσασα τὸ κἀνιστρόν τῆς ἐπάνω εἰς ἓν θρανίον· ὁ Φίλιππος ἄφ' οὗ ἐκυνήγησε τὸν σκύλον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ εἰσελθῇ εἰς μίαν αὐλήν, ἐκεῖ πλησίον, κλείσας καὶ τὴν ἐξώθυραν, παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη εἶχε λησμονήσῃ τὸ κἀνιστρόν τῆς· τὸ ἔλαβε καὶ τῆς τοῦ ἐπῆγε.

Ταλαίπωρος μικρά! Πῶς ἐκτύπα ἡ ἡ καρδία τῆς! Δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς· ἐσταμάτησε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς καὶ μετὰ τρέμουσαν χεῖρα ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ σκύλου τῆς.

— Δὲν πταίει ὁ Χόμος μου, εἶπε κατόπιν· ὅχι, δὲν πταίει ὁ Χόμος, ὁ ἄλλος σκύλος τοῦ ἐρρίχτηκε. Τὸ σκυλί μου τὸ καίμενο εἶνε γέριχο καὶ ἀδύνατο· ἀλλὰ εἶνε γενναῖο, ὑπερήφανο καὶ δὲν δέχεται καμμίαν προσβολή· ὁ μεγάλος σκύλος ἐφέρθηκε πολὺ ἄσχημα... ὁ Χόμος μου δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν, ἀλλὰ ὑπερασπίσθηκε τὸν ἑαυτοῦ.

— Τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος δὲν κατηγορῶ διόλου τὸ σκυλί σας· τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δαγκάσῃ καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ τὸ ἐδάγκανεν!

Ἡ ταχέια αὕτη συμπάθεια καὶ ἡ ταχέια αὕτη ἐκτίμησις τῶν αἰσθημάτων τοῦ Χόμου, κατέκτησαν ἀμέσως τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ δύο παιδιά ἐγίναν φίλοι. Ἡ Δέα ἦτο φύσει δειλὴ καὶ ἐπιφυλακτικὴ, ὁ δὲ Φίλιππος, μετὰ τὴν ἐμφυτόν του λεπτότητα ἀπέφυγε νὰ τῇ κάμῃ ἀδελφικὸν τινά, ἐρώτησιν. Ἐν τούτοις ἔμαθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι ἡ Δέα κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλερέ, ὅτι ἡ μητέρα τῆς εἶχεν ἀποθάνῃ, ὅτι ὁ πατήρ τῆς ἦτο καλλιτέχνης, κατασκευάζων ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρὸν καὶ ὅτι ἰδικὰ του ἔργα ἦσαν αὐτά, τὰ ὅποια προσεπάθει νὰ πωλήσῃ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν.

— Ὁ καίμενος ὁ πατέρας εἶνε πάντα ἄρρωστος, εἶπε μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοδαράν τῆς φωνήν. Ὑποφέρει ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ καίμενη ἡ μητέρα, δὲν εἶδε κανένα. Δὲν βγαίνει ποτε τὴν ἡμέρα· λέγει ὅτι τὸ φῶς τοῦ κάμνει κακό. Καμμίαν φορὰ τὸ βράδυ βγαίνει καὶ μένει ἔξω πολλὰς ὥρες. Δὲν ξέρω ποὺ πηγαίνει, στοχαζομαι ὅμως ὅτι πηγαίνει ἔς τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου εἶνε ὁ τάφος τῆς μητέρας.

Τὸ εὐθυμον πρόσωπον τοῦ Φιλίππου ἐσκίασε μελαγχολία καὶ τοῦ ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια· τὰ συνεκράτησεν ὅμως μετὰ γενναϊότητα.

— Ἄν ἔλθετε μαζί μου εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν, εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ πωλήσετε πρὸς εὐκολὰ τὰ γαλματάκια σας. Ἐγὼ ἐκεῖ μὲν φιλενάδα, μὲν καλὴ

γρηὰ ποὺ τὴν λένε Κελίνα καὶ ἔχει ἐκεῖ ἓνα μαγαζάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σας ἀφήσῃ νὰ τα τοποθετήσετε ἔς τὸ τραπέζι τῆς.

Ἡ Δέα ἐδέχθη εὐγνωμόνως· ὕπνῃρξε τυχερὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην σιγὴν μὴν κατέκτισε τὴν συμπάθειαν τῆς μιγάδος, τὴν ὁποίαν εὖρε κατόπιν φίλην τρυφερὰν καὶ ἀφωσιωμένην, πρὸθυμον εἰς παντὸς εἰδους ἐκδουλεύσεις.

Καθεκάστην εἴτε ἐβρῆγεν, εἴτε ἔκαιεν ὁ ἥλιος, τὸ παιδίον μετὰ τὸ χαρούμενον πρόσωπον καὶ τὸ μελαγχολικὸν κοράσιον ἤρχοντο ὁμοῦ καὶ ἐγκαθιδρύοντες πλησίον τῆς Κελίνας. Αἱ πραγματεῖαι τῶν κατεῖχον μίαν θέσιν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Χόμος ἐξηπλοῦτο νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως, διότι καὶ ὁ καλὸς σκύλος ἐπίσης εἶχεν εὐρεῖ ἐκεῖ ἓν ἄσυλον.

Ἡ θελκτικὴ αὕτη συντροφία διεσπάσθη διὰ πρώτην φοράν ὀλίγον πρότερον, ὅταν ἡ Κελίνα ἀπῆλθε δι' ὀλίγον ἐβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους μιᾶς ἐξαδέλφης τῆς. Ἀλλ' εἰδομένη ὅτι ἐπέστρεψε πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐπανελάβον τὰς προτέρας τῶν σχέσεις μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἀσφαλείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΔΙΔΥΒΕΛ

Ἐν ᾧ, ὡς εἵπομεν, ἡ Δέα ἐκοιμᾶτο ἡσύχως καὶ ὁ Φίλιππος ἐσφύριζεν εὐτυχῆς καὶ φαεινός, ἡ Κελίνα, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ ἐαρινοῦ καύσωνος, ἤρχισε καὶ αὕτη νὰ νυστάζῃ. Ἐκίनेν τι πτερόν, τὸ ὁποῖον τῇ ἐχρησίμευε διὰ νὰ ποδιώκῃ τὰς μυίας, ἀλλὰ τὸ ἔκκμν. χωρὶς νὰ προσέξῃ, ὅπως μηχανικῶς Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτο τὸ κίνημά τῆς, ἤρκει διὰ νὰ ποικιλήσῃ τὰ μαγικόπαιδα τῆς γειτονίας, τὰ ὅποια ἐξήτουν εὐκαιρίαν νὰ τῇ κλέψουν κανὲν ζαχαρωτόν καθὼς καὶ τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἐπέπιπτον ἐνίοτε κατὰ τῶν καρπῶν τῆς—διότι, βλέποντα τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τοῦ ριπιδίου τῆς, δὲν ἦτο ἰδυνάτων νὰ φαντασθῶν ὅτι ἐκείνη ἐταξείδευεν ἡδὲ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων... Ἀλλω, τὴν ἡμέραν σήμερον ἐκοιμᾶτο καὶ ἔφτα, καθὼς λέγουσιν, ἔχουσα πάντοτε τὸν νοῦν τῆς νὰ εὕρῃ κανένα πελάτην ἱκανὸν νὰγοράσῃ τὸν Κουασιμώδον.

— Νά, τώρα ἔρχονται οἱ ξένοι καὶ κάμνουν ἐδῶ τὸν περιπάτου τους, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰγοράσου τὰ ἀγαλματάκια. Ἐγὼ μὲ τὴν πρώτην ματιὰ διακρίνω τοὺς ξένους, καὶ μόλις ἰδῶ κανένα...

Ἐξαφνα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κελίνας ἠνοιχθήσαν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἡ γέρθη καὶ ἐκύταξε προσεκτικῶς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μεγάλης Διώρυγος.

— Καλέ, τί βλέπω; Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁ Διδυβελ; ἀνέκραξε. Τί γυρεύει ἐδῶ τέτοια ὦρα; Δὲν του εἶπα νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω ὡς πού νὰ πωλήσῃ ὅ, τι εἶχε μέσα ἔς τὸ πανερί του;

Ὁ Φίλιππος ἔπαυσε τὸ σφύριγμα καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Διδυβελ, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει βραδέως καὶ πολὺ κατηφής.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ;

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 15)

— Καὶ γνωρίζεις λοιπὸν νὰ μας εἴπῃς περὶ Μετανοίας; τὸν ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του εἰς τὸ μάθημα τῆς Κατηχήσεως.

Ὁ Γιάγκος ἐκατακοκκίνισε καὶ ἔμεινε ἄφωνος.

— Πάλι ἀμελέτητος εἶσαι;... Ποῦ εἶνε τὸ βιβλίον σου;... Πάλι δὲν ἐπῆρες βιβλίον;

Ὁ Γιάγκος ἐνευσεν ὅχι.

— Καὶ γιατί;

— Δάσκαλε, ὁ πατέρας μου δὲν μου ἔδωκε λεπτὰ.

— Τοῦ ζήτησες;... καὶ γιατί;

— Μοῦ εἶπε... μοῦ εἶπέ πως δὲν εἶχε φιλά... θὰ μου δώσῃ σήμερα.

— Ἐκχευε πολὺ κακὰ ὁ πατέρας σου! ἀνέκραξεν ὀργίλος ὁ διδάσκαλος. Τί γονεῖς εἶνε αὐτοὶ ποὺ δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους; Ἄν εἶνε πτωχοί, ἄς μὴ τα στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον! Ἐπὶ τέλους! τί νὰ σε κάμω τώρα χωρὶς βιβλίον;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα! Θὰ σε ἀφήσω σήμερα νηστικό, γιατί δὲν ἤξευρες τὸ μάθημα, καὶ κάμε καλὰ μετὰ τὸν πατέρα σου. Πήγαινε νὰ σταθῇς ἐκεῖ ἔς τὴν γωνία! Γρηγόρα!

Ὁ Γιάγκος δὲν ἀπήντησε λέξιν. Βαθκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γωνίαν. Ἡ φλόξ τῶν παρειῶν του ἐγίνετο ὀλονέν ζωηροτέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἄφθονα δάκρυα ἐχύθησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ θρήνος αὐτοῦ ὁ ἀπηλπισμένος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος... Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγύριζεν ὁ διδάσκαλος καὶ τὸν ἐβλεπε... Κατ' ἀρχὰς τὸ βλέμμα του ἦτο αὐστηρὸν καὶ ἐπιπληκτικόν. Ἀλλ' ἔπειτα, ἐφ' ὅσον ἐβλεπε τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τῶν σιγῶν δακρύων, τὸ βλέμμα του ἐγίνετο ἡμερώτερον, γλυκύτερον. Ὁ διδάσκαλος πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν βλέπῃ, ὅτι ἡ τιμωρία κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν μαθητήν.

Ἀλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἐκλαίει τώρα διὰ τὸν ἑαυτοῦ του... Ἐκλαίει διὰ τὸν πατέρα του, τὸν καλὸν του πατέρα, ὁ ὁποῖος

μολονότι δὲν ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε πολὺ λευκὴν οἰογένειαν, ἐξώδευε διὰ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔστρεφετο διὰ νὰ τοῦ πληρώσῃ διδάκτρα καὶ βιβλία... Καὶ αὐτὸς... αὐτὸς, εἰς εὐγνωμοσύνην, νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τὸν προσβάλῃ σήμερον ὁ διδάσκαλος καὶ νὰ εἴπῃ κατ' αὐτοῦ τὰς σκληρὰς καὶ ἀδίκους ἐκείνας λέξεις! Ὡ, πόσον ἦτο κακός, πόσον ἦτο ἀνόητος! Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶχε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα τὸ ψεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη διὰ νὰ κρύψῃ μίαν κακὴν του πράξιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων του ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδικημένου, τοῦ προσβεβλημένου πατρὸς του, νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ παράπονον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἔτσι νὰ με ἐκθέσης... ἔτσι λοιπὸν με ἀνταμείβεις, διότι σε ἀγαπῶ;

Ὡ, ὅχι! ὅχι, πατέρα μου χρυσέ. Συγχώρεσέ με! Δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔλεγα, ὅπως δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔκαμνα... θὰ ἰδῇς, πῶς θὰ σε ἱκανοποιήσω, ὑπέσχετο καθ' ἑαυτὸν ὁ αὐτοῦ Γιάγκος, κλαίων ὀλονέν... κλαίων διὰ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ πατρὸς του, τὴν ὁποίαν εἶχε τόσον πληγῶσῃ.

Τὸ μεσημέρι, ἄφ' οὗ ἐσχόλασαν τὰ ἄλλα παιδιά, ὁ διδάσκαλός τὸν ἐπλησίασεν ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν του καὶ τῷ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, καὶ σύ. Σὲ συγχωρῶ γιατί βλέπω, ὅτι μετανοεῖς. Ἐπειτα δὲν φταῖς ἐσύ... φταίει ὁ πατέρας σου. Πέ τοῦ ὅμως νὰ σου δώσῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάρῃς πρὸς τὸ βιβλίον, γιατί εἶνε κρῖμα νὰ μένης ἔτσι ὀπίσω... Ἐλα, ἔλα, μὴν κλαῖς, πήγαινε.

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλος τοῦ ἐθώπευσε ταχέως τὴν ξανθὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἐκινεῖτο... δὲν ἔπαυε τὰ κλάματα...

— Μὰ πῶς; δὲν θέλεις νὰ πᾶς νὰ φᾶς; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος ἐκπληκτός. Ἐσὺ δὲν κάμνεις πείσματα... πῶς αὐτὸ σήμερα;

Ὁ Γιάγκος ἔπαυσε νὰ λύξῃ καὶ μετὰ σκυμμένην κεφαλὴν ἐδάγκανε τὴν ἄκραν τοῦ δακρυβρέχτου μανδηλίου του... — Δὲν μου μιλεῖς;... Πρόσεξε, θὰ θυμώσω. Ἄμα σοῦ λέγω πήγαινε, νὰ πηγαίνῃς καὶ ἄμα σὲ συγχωρῶ, εἶσαι συγχωρημένος.

Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ με συγχωρέσετε! ἐτραύλισεν ὁ Γιάγκος.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, δυσκολεύόμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦκουσε καλά.

— Γιατί... σὰς εἶπα ψέμματα, νά! εἶπεν ὁ Γιάγκος.

— Πῶς;

— Μάλιστα... σὰς εἶπα ψέμματα... ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους!

...ὁ πατέρας μου ἔδωκε λεπτὰ γιὰ νὰ πάρω Κ α τ ῆ χ η σ ι ... Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ;

— Τὰ ἔχασα!

— Πῶς τὰ ἔχασες; Μὴν ἦταν τρύπια ἡ τσέπη σου;

— Ὅχι· ἐσκέφθηκα νὰ τὴν τρυπήσω καὶ νὰ πῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα... θὰ ἦταν καλλίτερα... δὲν θὰ σας ἔκανα νὰ μιλήσετε ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα μου μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ παιδιά...

Ὁ διδάσκαλος ἐκάθισε καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Γιάγκον, τὸν εἴλκυσε πλησίον του.

— Ἐλα ἐδῶ... πές μου ἐμένα πῶς ἔχασες τὰ λεπτὰ καὶ μὴ σε μέλει... ἐγὼ θὰ τα διορθώσω ὅλα... ἐγίνες αἰτία νὰ δεικνῇ ὁ πατέρας σου καὶ γι' αὐτὸ λυπεῖσαι... ἀλλὰ εἶνε ἔς τὸ χέρι σου νὰ τὸν ἱκανοποιήσης.

— Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ σας τα πῶ ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος. Καὶ μετὰ ὅσον θάρρος τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ἡ ἐντροπή, διηγήθη εἰς τὸν διδάσκαλον καταλεπτῶς τὴν χθεσινὴν ἱστορίαν, κατηγορῶν ὀλονέν τὸν ἑαυτοῦ του διὰ τὴν ἀφροσύνην ἐκείνην καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρκατηρὸς του.

— Βλέπω ἀπὸ τὸ ὕψος σου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου ὅτι πολὺ σοῦ ἐστοίχισεν αὕτη ἡ παρεκτροπή, τῷ εἶπεν, ἄφ' οὗ τὸν ἤκουσεν ὁ διδάσκαλος. Δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ εἴπῃς ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν! καὶ τὰ ψεύματά τῇ κατέστησαν ἀκόμη μεγαλητέρα. Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ὑπέφερες ἀκόμη περισσότερο! Φαντάζομαι πόσον λύπην καὶ πόσον τύψιν θὰ ἡσθάνῃς, εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε βέβαια δὲν θὰ ἔχῃς πλέον καμμίαν ὁρεξιν νὰ κάμῃς ποτὲ τὰ ἴδια. Ἡ μετάνοιά σου εἶνε βαθεῖα καὶ εἰλικρινής· δι' αὐτὸ ὅχι μόνον σε συγχωρῶ, ἀλλὰ καὶ σε ἐξάγω ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν σου. Θὰ σου δώσω ἐγὼ μίαν Κ α τ ῆ χ η σ ι ν καὶ ἔτσι ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτα!

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλός τῷ ἐνεχείρισεν τὸ βιβλίον καὶ τὸν προσέειπε μετὰ καλὰς τινος ἀκόμης συμβουλίας.

Πόσον ἀνακούφισιν ἡσθάνθη ὁ Γιάγκος τὴν σιγὴν ἐκείνην, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάρος, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῶν ὥρων! Ἀλλ' ἡ εὐτυχία του δὲν ἦτο τελεία παρὰ μόνον τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ διδάσκαλος διηγήθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπανάρθωσεν τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ἀκευσίως τοῦ εἶχε κάμῃ εἰς τὸν Κύριον Νικήταν, — χωρὶς ἑξ ἄλλου νὰ ἐκθέσῃ πρὸ αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου υἱοῦ του, τοῦ ὁποῖου ἀπεναντίας ἐπήνεσε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, φέρων αὐτὸν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τύχην παρεκτρεπομένους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοῦτοῦ παραπονεῖται ὅτι ἡ θερμάστρα καπνίζει.

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπηρετὴς θὰ ἔβαλε κανένα ξυλοκάρβουνο! λέγει.

Μετά τινες ἡμέρας ἡ θερμάστρα ἄλλου δωματίου, ἡ ὁποία ἔκαie κόκκιν, ἐμύριζε.

Καὶ ὁ μικρὸς Τοῦτος:

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπηρετὴς θὰ ἔβαλε πάλι κανένα ξυλοκάρβουνο!

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου.

* * Ἡ Φιφίκα ἔκλαιε.

— Γιατί κλαῖς, Φιφίκα μου;

— Νά, ὁ Δημητράκης μοῦ λέει πῶς εἶμι πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αἱ ὥραιαι φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου, Ὁρφεῦ, πλησιάζουν νὰ ὁμιτιάσιν τοὺς γλυκοὺς ἤχους τῆς λύρας τοῦ ἀρχαίου συνανδρου σου. Εἰς τὴν *Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου* θὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀσπάζεσαι καὶ τὴν εὐχεσθαι νὰ γίνῃ ἀντάξια τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα φοῖτίζει.

Σοὶ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα, ἀγαπητέ Ἀγαμέμνων. Ζήξε, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδίας εὐχάς.

Ἐκ τῶν ἐνέα ψευδωνύμων, Πτερωτὴ Πήγασος, αὐτὸ νὰ κρατήσῃς καὶ νὰ μου γράφῃς συχνά.

Κ' ἐγὼ λογιζομαι εὐτυχὴς που σ' ἔκαμα φίλην μου. *Κεφαλλήνιακὴ Ἀῦρα*, καὶ κάθε φορά που θὰ λαμβάνω γραμματάκι σου θὰ πετῶ ἀπὸ χαρὰν.

Δεκτὸν καὶ τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, *Κωνσταντῖν Παλαιολόγε*.

Ὅχι, ἀγαπητέ *Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν*, δὲν με κουράζουν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, ὅσον ἐκτενεῖς καὶ ἂν εἴναι. Ἀπεναντίας μοῦ προξενοῦν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν καὶ νὰ μου γράφῃς ὅσκις εὐκαιρεῖς. Περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου καὶ σε εὐχαριστῶ ἀπέριως διὰ τὴν προθυμίαν. Θὰ ἔλαβες ἤδη τὰ δύο πρώτα φύλλα καὶ θὰ διεύθυναν ὅλοι σου αἱ ἀπορίαι.

Χαίρω πολὺ που συμφωνεῖς μαζί μου ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τοῦ ψευδωνύμου, *Χρυσὴ Ἀμμουδιά* (βλέπει; καὶ εἰ; ἐμὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἤρρεσε) οὕτω θὰ δύναμαι νὰ σου ἀπαντῶ ὅ,τι θέλω, χωρὶς νὰ εἰσέρουν οἱ ἄλλοι πρὸς ποῖαν ἀπευθύνωμαι, καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔχω καμμίαν φορὴν καὶ καὶ ἐνὶ παραπνοῶν... Ἀλλ' ὅχι! σὺ εἶπαι καλὴ κέρη, τὸ εἰσεύρω, καὶ οὐδέποτε θὰ μου δώσῃς ἀφορμὴν παραπόνου. Σοὺ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, μικρὰ μου *Ὀμηρείας*. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ περιμένω συχνὰ γραμματάκι σου.

Μὲ συγκινεῖ ἡ τόσον τρυφερά σου ἀγάπη. Ἀρχινῶ ἀρχὴ *Θεμιστοκλῆ*. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ διεσκεδάσα τὰς ἀνιὰς ἡμέρας τῆς ἀδιαθεσίας σου μὲ καθιστᾷ πολὺ ὑπερήφανο. Εὐχομαι τοῦ λοιποῦ νὰ εἶσαι ὑγιὴς καὶ νὰ μὴ με ἀναγινώσκῃς πλέον εἰς τὴν κλίνην. Σοὺ ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια. Φίλησέ μου τὴν *Ὁραία Ἀρθοδόξην*, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν νὰ μὴ κακοπάβουν τὰ ἄθρα της.

• Γλυκύτερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ζήχαριν »

βγαίνουν ἀπὸ τὸ σταματάκι σου τὰ καλὰ λογάκια, ἀγαπητὴ μου *Χρυσάνθη* Σ. Πάρα πολὺ εὐμορρον τὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἀνέγνωσα μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν. Τὸν θυμῶν ὁ ὁποῖος σοὺ ἔσχισε τὸ γράμμα καὶ ἐκράτησε τὰ λεπτὰ πού του εἶχες δώσῃ διὰ γραμματόσημον, θὰ τιμωρήσῃς κάλλιστα ἂν του ἀκριβέως εἰς τὸ ἔξῃς τὴν ἐμπιστοσύνην. Δόσε του λεπτὰ νὰ σου ἀγοράσῃ μερικὰ γραμματόσημα νὰ τὰ ἔχῃς καὶ νὰ τὰ κολλᾷς μόνῃ σου εἰς τὰ γράμματα που θὰ μου στέλλῃς.

Χαίρω πολὺ που ἀπεράσιες νὰ μου γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, *Ἀνδρῶτε Πειρώτα*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐκλέγω καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἀπὸ τὰ ψευδωνύμα πού μου προτείνεις, *Καλοκαιρινὴ Ἀγροῦλα*, αὐτὸ εἶναι τὸ γλυκύτερον καί... τὸ ἐπιθυμητότερον μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παγωμένου αὐτοῦ χειμῶνος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου εὐχάς.

Εὐχομαι κ' ἐγὼ νὰ ἐγκριθῶσιν αἱ νέαι σου πνευματικαὶ ἀσκήσεις, *Λευκὴ Λάρε*. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι μένεις πολὺ ἄργα τὴν νύκτα. Ἔως τὸ μεσονύκτιον, ἂν εἴναι πολὺ ἄργα διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Τὰ παιῖα εἰς τὰς δέκα, τὸ βραδύτερον, πρέπει νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβάτι, διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐξυπνοῦν πρωτῶ.

Νὰ το πιστεύσω λοιπόν, *Λευκὸν Ῥόδον*, ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαρίστημένον, ὅτι ἤρχισες τὴν μαθήματά σου; Κι αἱ αἱ διασκεδάσεις καὶ οἱ χοροὶ ἄλλ' ἂν δὲν ὑπάρχουν καὶ τὰ μαθήματά πού μας μορῶνουν καὶ μας ἐξανθρωπίζουν, μὲ τί μ' οὐ τ' ἔρα θὰ ἐπαρουσιαζόμεθα εἰς τὸν κόσμον;... Ὅχι, ὅχι, *Λευκὸν Ῥόδον*, ἔτσι μού το λές. Εἶσαι ἀπεναντίας πολὺ εὐχαρίστημένον που ἐπανελάβες τὰ βιβλία, ἀρ' οὐ τόσον πολὺ καὶ καλὰ διεσκεδάσες. Ψευμάτα;

Ἔστω, *Χαλασμέ Κόσμου*, ἀφοῦ μὲ βεβαιῶνῃς μεθ' ἑρχομαι, σὲ πιστεύω ὅτι κατὰ λάθος ἐκτύπησες μὲ τὸ χιόνι τὴν συνεργάτην μου κ. Φαῖδωνα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διατηρεῖ καμμίαν μνησικακίαν. Ἀπεναντίας μοῦ λέγει νὰ σοι γράψω «νὰ εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου καὶ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον λάθος». Εἶναι δυνατόν αὐτό;...

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: Πολυζένην καὶ Ἐκτορα Σ. Δεσύλλα. — *Ταχυπόδα Ὀδυσσεά*. — *Περικλῆν Δ.* Σκέψερην τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς εὐχάς του. *Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου*, τῆς ὁποίας αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσακουσθοῦν.

Π. ΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Φεβρουαρίου

32. Λεξιγράφος.

Καίει τὸ πρῶτον, τῆλο περὶ καὶ δὲν γυρίζει. Τοὺς ἀσθενεῖς τὸ σύνολον πολὺ τους βασανίζει.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

33. Στοιχειόγραφος.

Τί συλλογίζεσαι; ἐγὼ σε ἄγω καὶ σε φέρω. Ἄν μ' ἀποκεφαλίσωσιν, ἐν πρόσταγμα προσφέρω.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπόλλωνος.

34. Στοιχειόγραφος.

Διδῶκε ταῦ καὶ βάλε βέλ-
κι' ἄκουσε τί θὰ συμβῇ:
Μία θεὰ ἀπ' τὴ μέση βγαίνει,
ἔνασσα τῶν Τρώων μπαίνει.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινῶντος Θεμιστοκλέους.

35. Τρώωνον.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Τὸ τρίτον εἰς τὰ νεῦρά σου, εἶμαι ἡ δύναμις σου. Τὸ τέταρτόν μου 'ς τὴν λαβὴν πάντος ὥραίου [εἴφους].
'ς τοὺς λεξιγράφους τοὺς καλοὺς, ἀλλ' ὅχι καὶ 'ς τοὺς γρίφους.
Ἐστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Καρῆ.

36-38. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Ὁ πλουσιότης πλουτίζει μὲν ἑαυτὸν, βλάπτει δὲ τοὺς ἄλλους.
2. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.
3. Ἡ Ἀλχηστὶς ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Ἐκτορος Σ. Δεσύλλα.

39-40. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Νῆαυς δ' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πάρων*.
2. Ὁ Ρῶκος δ' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νέσσος*.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

41. Λεξιθηρία.

Ποῖα πεντασύλλαθος λέξεις ἔχει ἑπτὰ π;

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασέληνον Κρόνου.

42-47. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κάτωθι 18 συλλαβαὶ ἀνὰ τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελεσῶσιν ἑξήτρισύλλαθα ὀνόματα πόλεων τῆς Εὐρώπης:

Βλι, θον, δου, ε, θη, κι, λα, μο, να, ναυ, νον, ον, πλι, πορτ, ρισ, σμου, χον.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Εὐαίσθητου Καρδίας.

48. Ἐπανόρθωσις τετραστίχου.

Αἱ ἀρεταί, Πατρίς μου σεβασμία, καὶ ἡ φιλοπατρία τῶν τέκνων σου σ' ἐδόξασαν πάλαι ποτέ! Ὡς τέκνον σου λοιπὸν γνήσιον ἂς ἀσπασθῶ αὐτὰς καὶ το πᾶν ὅς προσφέρω εἰς τὸν βωμόν σου πρόθυμος!

* Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

49. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου.

1. Πούντιμος λίθος. 2. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3. Πυταγόρας τῆς Μακεδονίας. 4. Ἀρχαὶ θεά. 5. Πόλις τῆς Ἰαλίας. 6. Ἐπικὸς ποιητὴς.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου.

50. Ἑλλητισοῦμφωνον.

Η-ααοεια-ειε-εαωα-ω-ασηω-αι-εαοεαω.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σεβαστοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-23 Νοεμβρίου 1898

907. Ἀγασίλαος (Ἄγας, ἡ, λαός). — 908. Κύκλος, κύκνος. — 909 — 911. 1, Ὁ Εὐρπίδης. 2, Ἡ Σμύρνη. 3, Ἡ Τύχη. —

912. ΣΥΡΟΣ. — 913-915. 1, Πέτα.

Εποψ Νύσσα. 3, Πίσσα.

Ισώ; 916-917. 1, Ἀετὸς.

ΡΟΔΟΣ 916-917. 1, Ἀετὸς.

Ιρις ἄκτις, ἄκτις, ἀκρίς.

Ἰρις Πύλος, πόλος, ὄλος. ἄ.

Ἰρις Πύλος, πόλος, ὄλος. ἄ.

ΣΑΜΟΣ λος, ἄλος, Ἄργος.

918-921. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται ἐκ τῶν γραμμάτων θ καὶ ν αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι: ὀρόνος, θάνατος, ἐκθῆρος, ἀνθρωπο-

— 922-927. 1, Κύβελος. 2, Σκολοπάξ.

Κορώνη. 4, Ἐρωδῖος. 5, Μελαγρός. 6, Κολο-

βριον. — 928, ΙΔΑΡΑ, ΣΑΜΟΣ (ΙΣΜΗΝ).

2, ΔΟΚΡΙΣ. 3, ΑΜΣΟΣ. 4, ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ.

ΔΑΣΙΑ. — 929. Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἐν τῶν θανάσιμων ἀμαρτημάτων.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πάντος Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα κατὰ μὴ λήψεως φύλλων γινώσκοντα μεταπράξουσιν δεκτικὴν τὴν πρὸς τὸν ἐκδότην τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τῶν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τῶν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυδρόμου.